

За сестрою

КУПИТИ

Повість «За сестрою» створена на основі історичних матеріалів з часів татарських

нападів на українські землі. В центрі — захоплююча історія юного Павлуся,

молодшого сина з козацького роду Судаків, який порятував від татарського полону

свою сестру Ганнусю.

Адріан Кашенко

Жада Кодацьким порогом

БОГДАНОВА ШКІЛЬНА НАУКА

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7678-4

Адріан Кащенко

НАД КОДАЦЬКИМ ПОРОГОМ

Історичні оповідання

До видання увійшли повісті та оповідання популярного на початку ХХ ст. історичного повістяра А. Кащенко про запорозьке козацтво, його життя і подвиги, побут та звичаї. Не претендуючи на глибокі історичні розвідки, ґрунтуючись на конкретних фактах і подіях, твори письменника приваблюють щирістю, ліризмом та сприяють пробудженню почуття національної гідності.

СЛАВНІ ПОБРАТИМИ

I

Неспокійно було в Україні. Од села до села переходили звістки про те, що швидко мають прийти запорожці визволяти людей від польського панування. Багато парубків, которі були завзятіші, тікали тоді від панів та мандрували на Січ, щоб битися за рідний край разом з запорожцями.

По селах та по містах люди напружено прислухалися до всякої звістки, хвилювались і юрбами вибігали назустріч всякому подорожньому.

Вже не вперше з Запорозької Січі прилітали в Україну орли-запорожці на поміч поневоленим братам. Приводив їх Лобода, приводив Тарас Трясило, і Павлюк, і Остряниця, і багато інших ватажків, так що от уже піввіку, як мало не щороку повставала на поляків то Правобережна, то Лівобережна Україна. За ті повстання поляки люто помщалися й на козаках, і на селянах, та, проте, своєю помстою вони тільки дратували наших людей, гартували їхні душі та збільшували у них бажання скинути з себе нестерпуче панське ярмо й вибитись на волю. Надія на перемогу над поляками не вгасала в Україні; вогонь повстання жеврівся під попелом попалених поляками українських сіл, і досить було невеликого вітру з Запорозької Січі, щоб той вогонь знову палахнув полум'ям.

У такі часи одного літнього вечора 1648 року до села Ступанівки, що простяглося своїми зеленими садками понад річкою Бугом, наближалося двоє подорожніх. Ті подорожні були одягнені старцями, а проте, йшли бадьоро, як ходять козаки.

Не встигли ще невідомі наблизитись до першої од краю села хати, де жила стара удова Нечаїха, а вже назустріч їм із села вибігли й старі й малі, бо всім хотілося довідатись, чи не з Запорожжя подорожні, та розпитати, чи не чули вони про їх синів, батьків та чоловіків, що пішли на Січ.

Всі селяни один перед одним заклика́ли невідомих старців до своїх хат, та тільки ті не хотіли йти ні до кого, а сіли на призьбі під хатою Нечаїхи і попросили напиться.

Випивши півгличика сирівцю, що стара жінка винесла їм з хати, старіший з невідомих передав гличика товаришу, а сам звернувся до Нечаїхи:

— Дай, Боже, вам, тітко, за вашу ласку скоріше побачити вашого сина Данила.

Стара Нечаїха аж руками сплеснула, почувши, що подорожні знають її сина. Вона сіла поруч гостя і вчепилася своїми старими руками у його плече, неначе страхаючись, щоб той не втік од неї.

— Ти знаєш його? — почала вона говорити поспішаючись. — Ти бачив мого Данила? Розваж же мене, серденько, скажи про Данила — чи живий він, чи здоровий?

— А як його не знати, твого Данила, — одповів подорожній, — коли його вже вся Україна знає. Два тижні, як твій син вирудив нас сюди. Звелів і тобі вклонитися та переказати, що за тиждень і сам прибуде.

— Дай же тобі, Боже, здоров'я, чоловіче добрий, за твою радісну звістку! — плакала з радощів квола жінка. — Пошли, Боже, тобі щастя й долю! Я його, мого голубонька, вісім років не бачила, — думала вже, що й на світі немає!.

Тим часом молодший подорожній вдався до селян:

— Що ж, люди добрі, як тут у вас? Чи на себе та на своїх дітей працюєте, чи про панів дбаєте та кривавим потом обливаєтесь?

— Де вже там на себе! — озвалися люди з юрби. — Звичайно, на панів робимо!

— Ну, а церкви у вас вільні? У титаря ключі од церкви? Чи, може, у жида?

— Та не в кого ж, як не в жида! — обіззався похмурий на вигляд чоловік. — От дитину мені хрестити треба, а жид за те, щоб одімкнути церкву, три копи грошей править! А де мені взяти?

Чорні брови подорожнього збіглися докупи, заховавши собою глибоку зморшку, що розрізувала його чоло надвоє, очі ж його палахнули лютим вогнем.

— А ти ж йому кланявся? — спитав він селянина.

— Поклонишся, як немає грошей! Бодай вже він не діждав удруге! Невідомий схопився з призьби і з обуренням гукнув до натовпу:

— А доки ж ото ви будете ходити у ярмі? Доки будете своєю працею ворогів годувати? Доки будете терпіти наругу над нашою вірою й над церквою Божою? Чому не беретеся до розправи?

Проміж селянами пробіг гомін. Всі злякано озиралися, а один з юрби навіть радив тікати од подорожніх, поки панські прибічники не почули того, що він говорить.

— Зайці ви легкодухі! — грізно гукав до юрби подорожній. — Хіба не чули ви, що вже вилетів з-за порогів орел з орлятами? Не чули того, що вже гетьман наш, Богдан Хмельницький, з запорожцями двічі побив лядське військо і побрав у полон їхніх ватажків? Не чули, що стає вся Україна за волю свою та віру православну?

— А як ти теє знаєш? Од кого чув?

Подорожній скинув сіряк, що був у його згорнутий за плечима, вийняв з сіряка шаблю і, витягши її з піхов, підняв угору, щоб всі бачили.

— Ось від кого знаю! — сказав він здивованому мирові. — Бачите, по шаблі кров запеклася? Ми обоє з побратимом — січовики і власноручно рубали ворогів у бойовищах.

Поміж селянами пішов радісний гомін, а проте, були й такі, що не вірили:

— Оповідай нам, як все було, тоді повіримо тобі.

— То слухайте! — почав козак. — Хмельницький Богдан утік з Чигирина на Січ і змовився там з добрими товаришами — Перебийносом, Нечаєм, Богуном, Небабою, Ганжою й іншими, щоб визволити Україну з-під лядської кормиги і повигонити з нашого краю всіх наших ворогів. От і вийшли ми з Військом Запорозьким з Січі та, добувши

Кодака, пішли до Жовтих Вод, назустріч польському війську, що йшло з сином коронного гетьмана

Потоцького. А перестрівши там те військо, знищили його до одного чоловіка.

Люди загомоніли неймовірно:

— Це вже ти щось не теє... Де ж пак, щоб до одного чоловіка!

— Не вірите? Ну то розкажу, як було... Наш Хмельницький з біса розумний! Він вирядив

Перебийноса з козаками у Княжі Байраки, щоб там, позад польського стану, покопати рівчаки та ями та поробити з дубів засіки, а сам ударив на Потоцького спереду. Поки билися, Богун умовив драгунів, — а ті драгуни всі були з наших земляків, — щоб вони не били на свою віру, а переходили на наш бік, а тут ще й реєстрові козаки, що були з Барабашем, вбили його та теж до нас прилучилися. Тоді Потоцький налякався та й потяг до Княжих Байраків... Аж там — засіки та ями, та ще й Перебийніс з козаками! Загнали ми лядське військо у ями та рівчаки, здавили його з усіх боків та й вигубили до останнього жовніра!

— І Потоцького?!

— Потоцького підвели з долу пораненого, так і він другого дня дійшов... От як ми віддячили ляхам за те, що не хотіли з нами по правді жити! Чимало товаришів під той час уславилося, а найбільше над усіх уславився Нечай Данило. У нього шабля як дві моїх — важка, що я й не підніму її, а він нею косив ворогів, немов траву на покосі... Куди не кинеться своїм конем вороним, скрізь купи ворожого трупу виростили!

— О, наш Данило неабиякий молодець, — радісно гомоніли селяни.
— Над нього немає другого козака.

А стара Нечаїха згорда дивилася на всіх, немов говорила: «Це я вигодувала такого велетня, що дужчого й сміливішого над нього й на світі немає».

— Ну далі, далі говори! — гукали з юрби.

— А далі те ж саме було й під Корсунем, де стояли з великим військом два польські гетьмани — Потоцький та Калиновський. Усе їх військо ми вигубили, а обох гетьманів у полон забрали та віддали татарам у неволю. З-під Корсуня наш гетьман привів військо в Білу Церкву, а полковників

порозсилав на всі боки, щоб підняти людей, повигонити з України всіх ляхів і жидів та зібрати

велике військо. От і пішли: Перебийніс — на Полтавщину, Небаба — на Чернігівщину, Богун — на Поділля, а Нечай — на Брацлавщину.

— Слава тобі, Боже! — загомоніло навкруги.

— Тепер незабаром і нас визволять!

— Кого ж це вам ще треба дожидати? — знову скрикнув у запалі невідомий. — Війська польського тепер немає аж до Варшави, а отсих кілька десятків жовнірів, що пан ваш держить при собі, невже ж ви самі не подолаєте? Хто хоче бути вільним, той сам собі повинен добувати волю! Нема чого на інших покладатись! Беріть до рук зброю, яка в кого єсть, а в кого нічого нема, той нехай загострить кілок або візьме до рук хоч кийок добрий! От, як смеркне, збирайтеся всі сюди, то я й поведу вас!

— Скажи ж нам, хто ти єсть?

— Запорожець Морозенко, та й годі! Той самий, що засипає ворогам морозу за шкуру!

Оповідання Морозенка та його запальні речі осяяли світлом і зміцнили душі пригноблених людей. Всі схаменулися й зрозуміли, що воля у їх власних руках. У ту ж ніч заблищали ножі й почалась розплата з гнобителями за всю кривду. Не встигли ще проспівати перші півні, як село було вже вільним і славало запорожців, оборонців волі й козацької слави.

II

У чистому полі, на широкому роздоллі, ледве помітним шляхом, їхала на добрих конях ватага козаків.

Попереду тих козаків у червоних жупанах, сяючи на сонці дорогою зброєю, басували кіньми славні побратими Данило Нечай та Іван Богун.

Ці два запорозькі ватажки мали кожен окрему вроду і вдачу: Нечай був велетень, що його не всякий кінь видержував на собі; Богун же був не дуже великий, але кремезний і такий дужий, що роздратованого бугая спиняв за роги; Нечай був веселий та жартливий гультяй; Богун же трохи суровий і гульні не любив; Нечай нічого не страхався і, воюючи, кидався на ворога осліп; Богун же завжди обмірковував, яким би то чином здолати ворога так, щоб і самому лишитися цілим, і не вигубити товариства...

Запорожці дуже любили Нечая за його щиро козацьку вдачу і дуже поважали Богуну за його спритний розум. Ніколи не було кращого побратимства для військової справи, як побратимство Нечая з Богуну, бо Богун давав Нечаєві поради, як перемогти ворогів, а той перемагав.

Обидва козаки давно покинули рідні оселі й пішли на Січ, бо тільки там і була воля, звідтіля тільки й можна було допомагати рідній Україні. Не було жодного повстання, щоб у йому побратими не брали участі. Вони ходили на поляків, на Крим та на турецькі землі, і в тих походах та війнах Богун не один раз рятував свого шпаркого побратима од смерті.

Така була пора, коли чигиринський сотник Богдан Хмельницький підняв повстання проти поляків.

Хмельницького побратими знали добре. Він для січовиків був свій. Через те, коли Хмельницький прибув до Січі збирати товариство, Нечай та Богун перші приєдналися до нього і під час всієї війни ставали йому у великій послузі.

Тепер, після перемоги над польським військом під Жовтими Водами й під Корсунем, Нечай та Богун пішли піднімати на поляків

Брацлавщину,
Поділля та Волинь.

Вийшовши з Білої Церкви з кількома десятками запорозького товариства, вони швидко згуртували коло себе великий загін і йшли Київщиною на Поділля, лишаючи позад себе попалені панські будинки та зруйновані замчища.

Попереду побратимів розійшлися в усі боки вірні товариші, як оті Морозенко з Полуяном, і намовляли людей узброюватись та вставати на

поляків, так що Нечаєві й Богунові доводилося ставати до бою тільки там, де в панів були цілі хоругви жовнірів, вояків або де пани ховалися по великих та міцних замках.

— Не до вподоби мені, Йване, оця війна по замках! — говорив Нечай, їдучи. — Незручно й шаблею розмахнутись. Нема краще, як було на Жовтих Водах та під Корсунем! Там було де розійтись, а тут і шаблю можна пощербити!

— Не журись, — одповів Богун, — ще не один раз доведеться нам зійтись з ворогами в чистому полі! Шкода мені з тобою, Данило, розлучатися, а проте, час мені повертатися на південь.

— От заїдемо до моєї неньки. Відпочинеш трохи, та й розійдемося, бо справді наш загін дуже побільшав і час його поділити надвоє.

Ластівкою вилинула з хати стара Нечаїха назустріч синові. Де поділася й кволість її, й неміч, навіть очі заблищали, як у молодії! Підбігла, впала синові на груди. Син пригорнув матусю, й пішли обоє до хати.

Та недовго довелося матері, що вигодувала сина-орла, любити на його. У козака-орла була й орлова доля. Не встигла Нечаїха привітати дорогих гостей хлібом-сіллю, як у хату ввійшов пристаркуватий чоловік і вклонився Нечаєві.

— Рятуй мою дитину, Данило! — мовив він, привітавшись.

Нечай пізнав дядька Оверка, матиного сусіду.

— Це ви, Оверку? Яке ж у вас лихо?

— Чи ти мою дочку, Прісю, пам'ятаєш?

У думці в Нечая встали його дитячі літа і маленька дівчинка, сусідова дочка, що все крутилася біля його, як він ще хлопцем бавився на леваді з товаришами у цурку, у гилку тощо. Згадав, як дівчинка було заплаче, коли він відіпхне її, щоб не лізла під ноги; і як йому зараз же робилося жаль маленької Прісі, і він знову жалував та пестив її.

Далі згадалися Нечаєві ті часи, коли він уже козаком вернувся з походу після нещасливого повстання отамана Павлюка. Пріся була тоді вже дорослою — чорнобривою та кароокою красунею. Вона часто співала й весело розмовляла з Данилом. Згадалося й те, як він через рік знову збирався виїздити до Січі і як тоді Пріся несподівано заридала, прощаючись. Хоч у козака була тоді на думці лише гостра шабля та добрий кінь, а проте, Нечай всі ці вісім років, що він не бачив Прісі, часто згадував її, і жаль йому було тієї товаришки дитячих літ.

Всі ці спогади блискавкою пробігли в голові козака, і він, збентежений, спитав:

— А що ж там сталося з Прісею? Де вона? Певно, давно заміж пішла?..

— Пішла, у Красне, за Мельника, тільки не мала долі, бо через рік і вдовою стала. На лихо її, вона дуже вродлива. На тім тижні пробігав там Ганжа з товариством та й вигнав був ляхів з Красного, але як тільки він пішов далі, вороги наші знову повернулися з військом, багато людей на смерть замучили, а декого, помщаючись, так покалічили, що страшно глянути: кому вуха одрізали, кому носа розсікли! Серце в'яне й душа болить... То ось тепер ляхи вхопили Прісю у власній хаті та й забрали в полон, до замку.

— А, сто чортів їм у печінки! — гукнув Нечай і скочив з лави. — Що ж там робиться у замку?

— Що робиться? Бенкетують вражі ляхи щодня. Мед-вино кружляють та гуляють! А подолати їх несила нам, бо в замку аж дві хоругви жовнірів.

Нечай поправив на собі зброю і вдався до
Богуна:

— Поїдемо, побратиме, уостаннє зо мною?

— Згода... Поїдемо!

Припала тут старенька Нечаїха до свого сина, мов чайка до чаєнятка:

— Світе мій ясний! Дитино люба! Невже знову посиротити мене хочеш?

— Не плачте, мамо, — одповів син, — та поблагословіть у поход іти. Не задля гульні покидаю вас, а щоб рятувати земляків від неволі й знущання!

— Ну, так нехай же тебе Господь-Бог захистить! — І стара мати побожно хрестила тремтячою рукою свого велетня сина.

Через який час до Красного наближалася чимала валка козаків з обома славними ватажками. Сонце тільки що сховалося за лісом, і на заході ще червоніла зоря; зірки одна по одній неначе виринали з неба; на річку й байраки спадала мла; села, що розлягалися понад шляхом, були поквітчані

зеленими садками й запашними квітками... Тихо та любо було навкруги, неначе в раю... Здавалося, що спокій та щастя панують по всій тій країні... Проте це так тільки здавалося, насправжки ж тут брат на брата гострив ножа, брат братові завдавав тяжких мук!..

Ще за кілька гонів до Красного козаки почули крик і стогін людей. Той стогін і благання рвали їм серце, і, поспішившись на той лемент, козаки побачили три вбиті в землю палі з настромленими на них людьми. То були селяни з Красного, покарані за те, що розказували поміж себе про повстання Хмельницького.

— Кари ворогам! — загукали козаки, знімаючи мучеників з паль і погрожуючи у бік Красного. — Нікому милосердя, коли так!

Всі, вкупі з Нечаєм, поривалися зараз же вдарити на замок, але Богун порадив раніше виманити з замку жовнірів та вибити їх, а тоді вже йти на замок. Нечай пристав до тієї думки, і, коли смерклося, Богун поставив Нечая з двома сотнями козаків у залогу недалеко від замку, а

сам з сотнею увійшов у місто, скликав людей на майдан і намовив їх гвалтувати, не боячись ляхів.

У замку тим часом ішов бенкет. До вельможного власника замку позбиралося чимало панів з поруйнованих околиць, бо там уже почалося повстання; господар замку привітав усіх як гостей.

У замку було дві хоругви жовнірів, і пани були певні, що хлопці не насміють змагатися з такою

силою; про Хмельницького ж тут знали, що він далеко.

У великій горниці замковій стояли чотири довгі столи, а за ними сиділи пани й пані і, весело розмовляючи, вечеряли.

Вельможний господар щедро частував своїх гостей дорогими винами; після вечері ж мали бути ще танці, музики й інші забавки.

Аж ось серед веселого сміху й розмови у горницю увійшов один хорунжий і пошепки мовив до вельможного господаря:

— У місті неспокійно, ясновельможний пане! Прибуло увечері біля сотні козацької наволочі, підбурюють і наших хлопців до повстання!

Саме в ту мить з майдану стало чути, як вигукували селяни.

— Яке нахабство! — скрикнув господар. — На палі їм схотілося! Вдарте на ту наволоч обома хоругвами одразу, щоб враз загасить повстання.

Рубайте всіх, що зібралися на майдані, без жалю та подбайте, щоб козаків якнайбільше живцем перед мої очі поставити, — я їх завтра порозсадовлю по палях по всіх околицях!

Вирядивши хорунжого, хазяїн заспокоїв гостей, і вони почали знову гукати йому «віват» та наливати келихи, а жовніри почали виходити з замку й лаштуватись до бою.

Скоро у повітрі пролунав постріл. То Богун стрельнув з пістоля, щоб подати гасло Нечаєві. Сам він почав з козаками відходити з майдану у вулицю, а щоб поляки подумали, ніби він їх злякався, звелів селянам ховатись поза тини.

Жовніри зраділи, що вся юрба тікає, і кинулися за козаками у вулицю, та не встигли вони втягтися натовпом поміж тини, як Богун гукнув:

— Стійте, пани-брати!.. Всиpte тепер ворогам з рушниць квасолі та зустрівайте списами!

Козаки спинилися, випалили з мушкетів і кинулися на жовнірів хто з чим. Жовніри з несподіванки спинилися, далі ж, розгледівши, що козаків

небагато, почали на них нападати. Саме тут позад жовнірів стало чути брязкіт зброї й тупотіння

коней, — то вихором летів Нечай з товариством. Ще мить — і важка його шабля почала ходити по головах ворогів.

— За волю, панове-товариші! — гукав Нечай. — За козацьку волю! Не пускайте ляхів до замку! Ні одного не пускайте!

Здавили козаки жовнірів з двох боків, толочили їх кіньми, кололи списами, рубали шаблями,

і незабаром від тину до тину, через усю вулицю, лягла купа трупу.

Дехто з жовнірів, перескочивши через тини, хотів утікати до замку городами та садками, так селяни перепиняли й тих.

— Ану, тепер до замку! — гукнув Нечай, і подався з козаками до замкової брами.

Жахнулися пани, почувши, що Нечай, мов Божа кара, біжить на їх. Не насліді вони оборонятись і віддалися на ласку козаків. Та не було від козаків їм помилування за їхню кривду, всіх козаки порубали шаблями. Тільки власника замку Нечай лишив живим і звелів йому показати в замку всі скарби.

— А де ж ти переховуєш живий скарб? — спитав його Нечай після огляду всіх горниць та льохів. — Де красуня Мельничка та молоді наші дівчата?

Пан привів Нечая до одного замкнутого покою. Не віддаючи нічого про те, що коїлось у місті, у тім покої сиділи, вмиваючись сльозами,

замкнені дівчата й молодиці, що на своє лихо породилися на світ вродливими, і з тяжкою журбою дожидали своєї гіркої долі...

Аж ось упали двері від могучого плеча Нечасового, сполохані красуні, розглядівши козаків, радісно сплеснули руками.

Пріся враз пізнала Нечая.

— Данило! — скрикнула вона. — Це ти прийшов мене рятувати?! Чи пізнав же ти мене, орле мій! Чи пізнав ту Прісю, що малою бавив?

Не стямившись від щастя, молода удова припала до Нечая. Він приголубив її й заспокоїв, а потім сказав усім дівчатам і молодицям, що вони вільні. Радісний крик і гомін знявся в покої, всі поспішилися вийти з неволі.

Через півгодини Нечай послав вельможного власника замку яко бранця до гетьмана, а сам сів з козаками бенкетувати за ті самі столи, за якими ще так недавно сиділо пишне панство.

Богун незабаром покинув той бенкет і, поставивши разом з Морозенком варту навкруги міста, ліг спати біля замку, в садку; Нечай же звелів повикочувати з панських льохів усі кухви з горілкою й вином та почав частувати всіх — і козаків, і селян.

— Пийте, пани-брати! — гукав він. — Пийте, гуляйте! Пийте за вашу волю, за щастя неньки України й за славу нашого гетьмана Богдана!

— Нехай живе Україна! — гукали на те козаки. — Забудемо своє лихо! За здоров'я славного Нечая!

Пив Нечай, і гуляв, та товариство частував, а на очах у нього все стояла красуня Пріся... І що більше він пив, то все дужче його до неї вабило.

Незабаром на майдані з'явилися музики, козаки почали танцювати, а Нечай вийшов непомітно з замку і сказав показати йому хату Мельнички Прісі.

Вернувшись додому після визволення з замку, Пріся не спала та все думала, як то тєє все сталось, що вона вже удовою побачила милого їй з дитячих літ Данила.

Аж ось застукотів хтось у двері. Пріся метнулася туди і радісно привітала Нечая.

Для дорогого гостя у молодиці знайшовся той добрий, давній мед, що вона так пильно переховувала од польських жовнірів, і, посадовивши свого бажаного до столу, вона почала його частувати.

Славний козак та молода вдова довго розмовляли любо та весело, згадуючи свої молоді літа; далі ж Пріся засмутилася і, схилившись до козака, спитала:

— Чому не взяв мене за себе, як дівчиною була, та помандрував до Січі? Чи я ж тебе не любила? Чи, може, тобі не люба була?

— Чи для мене ж, горличко моя сизокрила, шлюб? — одповів козак. — Чи для мене ж тепла хата та м'яке ліжко? Не такий я собі вдався: гостра шабля — то моя вірна дружина; темний байрак — то моя хата; зелена травиця — то моя постеля!

Невже ліпше було б, коли б я з тобою одружився та й покинув тебе? Отже, й тепер не можу одружитися з тобою, хоч ти мені й до сподоби, — бо в нас тільки що починається війна з ляхами і буде війна затяжна й затята!..

Пріся заплакала, а козак почав її голубити та розважати... і розважав, аж поки вона знову не глянула на нього весело:

— Ну, — сказала Пріся крізь сльози, — хоч не судилося мені бути за тобою, а проте, кохатиму тебе довіку...

Аж три дні гостював Нечай у Прісі. Дарма Богун двічі приходив умовляти його, щоб рушати далі, — не схотів Нечай: «Мені, — каже, — тут любо, — чого я піду з цієї привітної хати». Тільки на четвертий день він схаменувся, — убрався як годилося, узброївся і виїхав до козаків на своєму вороному коні.

Полуян та Морозенко зустріли Нечая непривітно. Вони, як і Нечай, були запорожці, а запорожцям заборонено було знатися з жіноцтвом.

— Чи не забув ти, козаче, — звернувся до Данила суворий Полуян, — про те, що на Січі роблять тим, хто стрибає у гречку?

— Добре пам'ятаю! — весело одповів Нечай. — Киями б'ють на смерть — от що! Бийте й ви мене, панове товариство, коли така воля!

— А що ж ти думаєш? — обізвався Морозенко, закручуючи свої довгі чорні вуси. — Думаєш, що як ти Нечай, так задля тебе ми будемо запорозькі звичаї ламати? Ні, голубе, те дарма! Так одчухраємо киями, що більше вже й трави не топтатимеш!

Почувши, що гомонять запорожці, селяни й міщани з Красного заступили Нечая й загомоніли разом:

— Не дамо бити Нечая! Він наш земляк й наш оборонець! Немає од нас йому догани за те, що погуляв з удовою, — вони ще змалку любилися!

Після того Морозенко й Полуян розсердилися і, підмовивши кількох товаришів, поїхали на південь збирати собі окремий загін повстанців, а побратими Нечай та Богун, вийшовши разом з Красного, теж скоро розлучилися: Богун пішов піднімати повстання аж понад Дністром, а Нечай пішов понад Бугом.

III

Два місяці після того Нечай та Богун нарізно билися з поляками. Вони узброювали селян, навчали їх військового строю, добували з ними польські замки та вибивали хоругви польського війська, що були по великих містах. Коли в них під рукою ставало війська більше, ніж було треба, вони поділяли його на два або й три загони, доручаючи кожний загін якомусь доброму товаришеві, досвідченому в військовій справі. До тих загонів знову приставали узброєні люди, бо чутка про повстання розійшлася вже по всій Україні. Нові загони знов поділялися й знову наростали, і так воно йшло, аж поки вся молодь узброїлася й поробилася козаками, а в країні не лишилося нікого з ворогів.

Аж ось прийшов наказ від гетьмана Богдана Хмельницького, щоб усі козацькі ватажки якнайшвидше збиралися до його під Білу Церкву, бо

поляки прочунали вже після Корсунського бойовища і зібрали на козаків нове військо.

І от по слову гетьмана посунули до Білої Церкви цілими річками козацькі загони — з возами, з усяким запасом та зброєю.

Зійшлися під Білою Церквою й побратими Богун та Нечай, прибули туди й Перебийніс з

Небабою, а коли зібралися й останні загони, то все

велике українське військо під приводом гетьмана Хмельницького посунулося до Пиляви. Там стояло велике польське військо, 60 тисяч вояків, бенкетуючи та вихваляючись своїм завзяттям. Бувши в такому великому числі, польські вояки були певні, що переможуть козаків, а проте, як тільки українське військо з Хмельницьким наблизилось до поляків, а козаки Перебийноса, вивернувши

кожухи, ускочили в польський табір та гукнули «Алла, Алла!» — щоб поляки подумали, ніби то набігли татари, польські верховодарі покинули своє військо й повтікали, переодягшись селянами, слідом же за проводарями кинулося врозтіч і все величезне польське військо, покинувши Хмельницькому і гармати, й харчі, і великі скарби.

Пішли звідтіля побратими Нечай та Богун з гетьманом і далі, були під Львовом і Замостям, потім винищували поляків та жидів на Волині, билися під Збаражем та Зборовом. За весь час далеких походів Нечай уславився своєю запеклою вдачею, а Богун — розумними порадами.

Під Зборовом Хмельницький так притиснув своїм військом польського короля, що вже йому не було порятунку, але гетьман не схотів узяти його в полон і згодився на замирення.

Скінчилася славна війна, і здавалося, що Україна стала вільною та незалежною ні від кого, та тільки вийшло по-іншому: за Зборівською умовою Хмельницький згодився, щоб не всі люди, лише хто схоче, були козаками, і щоб козаків було тільки сорок тисяч; щоб в Україну знову повернулися польські пани та щоб Волинь, Галичина й Поділля знову відійшли під польську владу.

Довідавшись про Зборівську умову, козаки почали нарікати на гетьмана, що він зрадив Україну, а найбільше за всіх нарікали на нього Нечай та Богун, — вони нізащо не хотіли пристати на ту умову.

— Хто дав тобі силу звоювати Польщу, як не селяни? — гукав на раді Нечай до Хмельницького. — По чийх кістках дійшов ти до Зборова? Тепер же, взявши силу, ти про поспільство вже й забув?

Не мовчав і Богун:

— Ти посилав нас по селах та по містах піднімати людей, обіцяючи всім волю, а де ж вона, та воля, поспільству, коли ти згодився знову пустити на Вкраїну панів? Виходить, що ми, повіривши тобі, дурили своїх братів?!

— Кого ж ти визволяв? — гримав знову Нечай. — Себе чи Україну? Казав, що — Україну, і вона повірила тобі, а взяв волю собі та старшині! Не гетьман ти, а зрадник!

Хмельницький дуже розлютувався на побратимів за образливі речі, а на Нечая намірився був своєю булавою, але, згадавши, що побратими були найвірнішими його помічниками й здобули собі великої слави, він перетерпів ту образу, а побратимів призначив полковниками на польську границю: Нечая — Брацлавським полковником, а Богуна — Вінницьким.

Побратими сіли по своїх городах, упорядкували свої полки, оповістили селян, що всі вільні від панів, дали один одному обіцянку не вважати на Зборівську умову і не пускати на землі своїх полків нікого з панів. Вони й додержували свого слова: коли виперті під час повстання пани почали вертатися з Варшави та з Кам'янця на Вкраїну, простуючи повз Вінницю або Брацлав, Богун та Нечай завертали їх назад, погрожуючи карою.

Пани жалілися на побратимів королеві, а той писав Хмельницькому, але гетьман не вважав на те, бо й сам уже бачив, що зробив помилку в Зборівській умові.

Бачивши таке становище, польський гетьман Калиновський, що мав теж маєтки на Україні, зібрав чимале військо й рушив на Україну, щоб силою прокласти туди шлях панам.

Про те, що поляки знову йдуть з військом на Україну, раніше за всіх довідався Нечай. Щоб перепинити Калиновського, він зібрав наспіх кілька сотень зі свого полку і рушив назустріч полякам під Бар. Шлях з Брацлава на Бар ішов саме повз Красне, де кілька місяців перед тим Нечай добув замок.

Жваво підходили козаки до Красного. Попереду йшли музики, — грали сопілки та гули бубни, — а далі довгою гадюкою простягалися по шляху козацькі сотні, виблискуючи проти вечерового сонця гострими списами. Попереду всіх, на вороному коні, їхав у червоному жупані, з широкими вильотами, сам Нечай.

Назустріч козакам з Красного вийшли мало не всі мешканці, а між ними, в празниковому вбранні, в намисті та в дукачах, вийшла й красуня Мельничка, Пріся, Нечаєва приятелька.

Як побачила свого милого, — білою рученькою його привітає, карими очима сміється-грає, чорними бровами моргає...

Забув Нечай через неї й про ворогів — обернувся до сотників:

— А що, панове, чи не одпочити нам у Красному?

— Добра річ, пане полковнику! — одповіли сотники. — Далеко ліпше переночувати в місті, ніж у лісі. До того ж уже масниця зайшла, — може, десь з'їмо млинців або вареників.

Нечай зліз з коня і вдався до свого найлюбішого сотника Шпака:

— Так ми тут, товаришу, ночуватимем, а ти, Шпаченку, візьми півсотні козаків та їдь далі, до Ворошилівки, і там чатуй, — якщо йтимуть ляхи, то зараз мене сповісти.

Як увійшло козацьке військо в Красне, віддав Нечай коня своєму джурі, Петрикові, дав розпорядок та й пішов до Мельниччиної хати.

Пріся радо приймала його; з'явилися в неї на столі й мед, і вино, й оковита, а до того й млинці, й буханці. Поприходили свояки та сусіди.

Вдарив Данило шапкою об лаву та й почав гуляти. Прогуляв ніч — нічка коротенька, гуляє й день та ще ніч...

На третій день, на пущання, прийшли до полковника два сотники, Кривенко та Степко, та й кажуть:

— А що, пане полковнику, чи не час нам рушати далі?

— А за яким лихом нам поспішати? — одповів Нечай. — Ще встиємо посікти ворогів на капусту! Нехай ще побенкетують уостаннє, та й ми тут, масницею, погуляємо. Наливай, пані господине! — весело вдавсь він до Мельнички. — Частуй гостей!

Пріся частувала, гості пили, млинцями заїдали, а на відході мовили:

— Ну, бувай здоров, пане полковнику! Гуляй собі на здоров'ячко, та тільки держи коня в сідлі, а шаблю при боці, бо гляди, коли б ляхи не накрили нас мокрим рядом!..

— От така ловись! — скрикнув Нечай. — Та у нас же в залозі Шпак чатує. Адже він добрий товариш — перестереже!

Минув день... От уже й ніч надворі, — гуляє Нечай, мед-вино поставцем кружляє, а того й не знає, й не відає, що вже ворог його Калиновський з'єднав своє військо з військом Ланцкоронського, обступив з усіх боків Ворошилівку, вбив Шпака і вирізав усіх його козаків до одного, так що вже нема кому подати полковникові про ляхів звістку... Не почуває славний козак Нечай і того, що велике польське військо, мов чорна хмара, обступає Красне, що вже повбивали ляхи й порізали всіх його вартових біля брам і ввійшли вже в місто...

Аж ось чутно якийсь гомін, під вікнами хтось біжить. Ускочили знов у хату сотники Кривенко й Степко разом з Нечаєвим джурою Петриком:

— Що ж ти, Нечаю, п'єш та гуляєш?! Вже ляхи в місті!!

Одчинив Нечай кватирку, прислухається... Аж справді — коні тупотять, і брязкіт зброї чути...

— Утікаймо, полковнику! — радять сотники. — Ще є час. Подамось назад, та з'єднаємось з останніми нашими сотнями, та Богунові звістку подамо, щоб допоміг дав, бо ляхів удесятеро більше, ніж нас!

Вдарив спересердя Нечай по столу перначем:

— Щоб ото козак Нечай утік?! Щоб я козацьку славу під ноги топтав? Не бути тому! Веди, джуро, мого вороного!

Вибіг Нечай з хати, аж ляхи вже вулицею йдуть. Немає часу сідлати коня, — скочив на неосідланого.

Тільки витяг Нечай з піхов шаблю, — знову став веселий, гукає:

— Та й до біса їх, вражих ляхів, — буде на чому шаблі погуляти! Ану, хлопці, дамо ляхам чосу!

Кинувся Нечай ворогам назустріч; махнув з правого плеча, — упав хорунжий, а за ним прапор польський до ніг Нечаєвому коневі.

Кинулися за Нечаєм і сотники, до козаків гукають:

— Гей, братця, допоможім полковникові!

А козаки вже вихрем летять за своїм улюбленим ватажком, ворогів шаблями упень рубають.

Люто бився козацький ватажок Нечай з своїм товариством. Не встояли ляхи проти козацького наскоку і подалися геть з міста за браму.

Нечай з козаками погнався за ворогами. Лихо було тому, кого здоганяли...

Аж ось доганяє Нечай його вірний джура Петрик, котрого ще малого сироту взяв Нечай до себе в науку. Він нарікав на себе й хвилювався з того, що полковник був на неосідланому коні, і ввесь час тепер був біля нього.

— Пане полковнику, пожежа у місті! Ляхи з другого боку зайшли і підпалили кілька хат! — гукає Петрик.

Справді, Калиновський скористався великою силою свого війська і послав пана Косаковського з кількома тисячами жовнірів вдарити на козаків ззаду.

— Ах, лиха година їх нагнала! — скрикнув Нечай, спинивши коня.

Побачивши, що Красне горить уже у кількох місцях, Нечай зрозумів, що вороги оточили його кругом і що йому несила їх перемогти, проте, щоб розважити козаків, він почав жартувати:

— Ну що ж, діти! Видніше буде рубатися!

Нечай кинувся туди, де була пожежа, та, на лихо, кінь його спотикався й падав на купи трупу. Не маючи під собою сідла й стремен, Нечай якось не всидів і, коли кінь упав навколішки, перекинувся через коневу голову. Тим часом ті поляки, що втекли були за браму, вже знову почали насідати на козаків, і, коли Нечай підвівся з купи трупу та сідав знов на коня, ворожа куля влучила йому в плече. Побігла з козака гаряча кров, покропляючи такий, як і вона, червоний жупан полковника.

— Чортзна-які кулі в ляхів! — жартує Нечай. — Неначе чміль укусив!

Не вважає Нечай на поразу — вихором літає від пожежі до пожежі, від брами до брами, і скрізь, де тільки збігався він з ворогами, виростали купи ворожого трупу.

Аж ось серед пекельної січі вдруге впав навколішки Нечаїв кінь, і вдруге звитяжець Нечай перелетів коневі через голову, та ще й так, що впав прямо до ніг ворогам. Загукали з радощів поляки, а один навіть устиг влучити полковника шаблею по плечах. У ту ж мить Нечай був на ногах і зняв з плеч голову харцизові. Тим часом козаки заступили полковника, і він знову скочив на коня і знову кинувся в бойовище, не помічаючи, як кров точилася з його вже двома цівками.

Так минала хвилина по хвилині, година по годині; скінчилася довга, пекельна ніч, і почався тяжкий день, а бойовище не припинялося. Проте дедалі ляхи все дужче натискали на козаків, переміняючи втомлених своїх жовнірів на свіжих, а сила козацька все зменшувалася, бо в козаків підмоги не було.

Щоб не розбивати війська на дрібні купки, Нечай зібрав усі сотні до майдану і тут знову впорядкував їх до бою. Невеликі вже були Нечаєві сотні, і щохвилини танули вони, проте міцні були вони духом, як і їх ватажок.

— Не посоромимо, пани-брати, козацької слави! — гукнув Нечай до козаків. — Раз мати на світ породила, раз і вмерти!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ